

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 948/2015
09.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у ванпарничном предмету предлагача М.Ж. из Л., чији је пуномоћник М.В., адвокат из Л., поводом захтева за заштиту права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Шапцу Р4 п 40/2015 од 26.05.2015. године, у седници одржаној 09.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Шапцу Р4 п 40/2015 од 26.05.2015. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Решењем Вишег суда у Шапцу Р4 п 40/2015 од 26.05.2015. године, одбијен је као неоснован захтев за заштиту права на суђење у разумном року предлагача М.Ж. из Л. у парничном поступку који се води пред Основним судом у Лозници у предмету П 1039/14.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу члана 8б став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/2008 ... 101/2013), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 38б., у вези члана 402. ЗПП („Службени гласник СРС“ број 25/82...."Службени гласник РС" број 6/15), на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова и нашао да жалба није основана.

У поступку доношења решења нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које се у поступку пази по службеној дужности, а жалбом се не указује на друге битне повреде поступка које би биле од утицаја на законитост и правилност побијаног решења.

Предлагач је 16.04.2015. године поднео захтев за заштиту права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Лозници П 1039/14.

Према утврђеном чињеничном стању, предлагач је, као тужилац, поднео тужбу Основном суду у Лозници, дана 09.02.2013. године, ради накнаде штете (стицање без основа) против РФ ПИО-Филијала Ваљево, која се односи на исплату неисплаћеног дела војних пензија. Предмет је добио ознаку П 283/13, а главна расправа је заказана за 17.04.2013. године, која је и одржана и одређено вештачење од стране вештака економско-финансијске струке. Писани налаз и мишљење вештак је доставио суду 15.05.2013. године, о коме су се странке писмено изјасниле. На главној расправи, одржаној 05.06.2013. године изведени су предложени докази и расправа је закључена, па је донета првостепена пресуда П 283/13 од 05.06.2013. године. По жалби туженог Виши суд у Шапцу је решењем Гж 733/13 од 21.08.2014. године укинуо првостепену пресуду и предмет вратио првостепеном суду на поновно одлучивање. Предмет је добио нови број П 1039/14. Два рочишта заказана за 22.11.2014. године и 15.01.2015. године одложена су због штрајка адвоката. На главној расправи заказаној за 16.04.2015. године, одређено је извођење допунског финансијског вештачења, а нова расправа је заказана за 26.08.2015. године. Допунски налаз вештак је доставио 20.04.2015. године, који је достављен странкама ради изјашњења, а парнични поступак још увек није окончан.

Виши суд је, полазећи од дужине трајања поступка, сложености конкретног предмета и његовог значаја, понашања предлагача и поступања суда утврдио да је неоснован захтев предлагача за заштиту права на суђење у разумном року.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је поступио Виши суд када је одбио као неоснован захтев предлагача, с обзиром да првостепени поступак траје око две године, што је испод правног стандарда за дужину трајања првостепеног поступка. Првостепени суд је предузео све законом прописане радње у одговарајућим роковима у смислу одредаба Закона о парничном поступку, да би се поступак у овој правној ствари спровео у најкраћем року и доносио пресуду, која је укинута. Виши суд је за своју одлуку дао разлоге које и Врховни касациони суд у свему прихвата, па се стога жалбеним наводима предлагача не доводи у сумњу законитост и правилност побијаног решења, па је одлучено као у ставу првом изреке, на основу члана 401. став 1. тачка 2. ЗПП, у вези члана 30. став 2. ЗВП.

Неоснован је захтев предлагача за накнаду трошкова поступка, јер у поступку по жалби није успео, због чега је применом члана 153. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа–судија
Предраг Трифуновић,с.р.**